

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 1. An reticeri possit, aut debeat peccatum, quòd sine complicitis
manifestatione non potest in Confessione exponi?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

CASUS XXXIV.

De Confessione ritè peragenda.

Simplicianus confitetur Ambrosio Sacerdoti sua peccata, sed reticet peccatum grave, quod sine manifestatione complicitis aperiri non potest, nullumque addit numerum gravium peccatorum, quo à Confessario requisito, addit numerum incertum pro certo, aitque se hactenus non consuevisse numerum addere, nec de hoc à suo Parocho unquam fuisse interrogatum. Nec se accusat, quòd in juventute non nunquam ob vanam gloriam, aut ob pœnæ timorem confessus fuerit.

QUÆR. I. An reticeri possit, aut debeat peccatum, quod sine complicitis manifestatione non potest in Confessione exponi?

QUÆR. II. An Confessiones præteritæ Simpliciani repetendæ fuerint, eò quòd numerum gravium peccatorum hactenus non expresserit?

QUÆR. III. An teneatur exponere aspectus impudicos, oscula, tactus, & numerum copularum cum consanguinea uno concubitu habitatum, & gradus incestus?

QUÆR. IV. An Confessio ob vanam gloriam, seu ex fine malo facta ita vitietur, ut Sacramentum irritum, aut infructuosum reddatur?

198 **A**D I. Q. Supponendum est ex communi DD. & Trident. Sess. 14. cap. 5. confessionem sacramentalem duplici modo integram esse, & dici posse, materialiter scilicet, & formaliter. Confessio materialiter integra tunc dicitur, quando omnia & singula mortalia explicantur, quæ sunt
R. P. Leonardelli Soc. Jes.

materia necessaria Confessionis; Formaliter verò integra dicitur, quando exponuntur omnia peccata mortalia, quæ hîc, & nunc moraliter explicari possunt, ita ut nulla reticeantur absque iusta, & sufficienti causa: Unde si quis aliquod peccatum omitat ex oblivione inculpabili, aut ex alia iusta, &
D d ratio.

rationabili causa, dicitur integrè formaliter confiteri, & satisfacit divino præcepto; licet enim per se loquendo confessio formaliter, & materialiter integra esse debeat; per accidens tamen sufficit etiam confessio solùm formaliter integra, ut constat ex praxi Ecclesiæ & Trident. l. c. ita loquente: *Reliqua autem peccata, quæ diligenter cogitanti non occurrunt, in universum eadem Confessione inclusa esse intelliguntur*; ratione scilicet doloris universalis se se ad omnia extendentis, ut alibi dictum est, & ratio ulterior, cur Christus Dominus hoc sacramentum Pœnitentiæ hoc modo instituerit, videtur esse; quia apud plerosque pœnitentes, præsertim qui diu in statu malo vivunt, aut paulò diutius Confessionem differunt, ferè semper esset moraliter, imò non rarò etiam vix non physicè impossibile revocare in memoriam omnia peccata commissa, eaque exactè, & distinctè confiteri. sicque pauci fructum ex hoc salutari sacramento referrent, quod tamen Christus voluit esse universale, & facile medium, quo peccatores seriò pœnitentes in gratiam cum Deo redire possent. Interim tamen manet obligatio, ut, quitantum formaliter integrè confitetur, teneatur postea cessante causa aperire in alia Confessione omnia peccata mortalia, quæ ex oblivione, aliave justa causa explicare non potuit, aut non debuit, eò quòd aliàs ex tali peccato, vel circumstantia

manifestata in confessione sequeretur vel pœnitenti, vel Confessario vel tertiæ personæ grave, detrimentum Confessione extrinsecum, vel in vita, vel in fama, vel in bonis fortunæ; tunc enim, si haberi non possit alius Confessarius, cui confitearis, & urgeat necessitas confitendi, exponenda sunt alia peccata, tali peccato, vel circumstantia dissimulata, donec postea peccatum, quod reticisti, commodè confiteri possis; prout etiam constat ex hac propositione n. XI. ab Alexand. VII. proscripta, *Peccata in Confessione omissa, seu oblita ob instans periculum vitæ, aut ob aliam causam non tenemur in sequenti confessione exprimere.* Ubi etiam notanda est hæc ab Innoc. XI. damnata, *Licet sacramentaliter absolvere dimidiatè tantum confessos, ratione magni concursus pœnitentium, qualis v. gr. potest contingere in die magnæ alicujus festivitatis, aut Indulgentiæ.*

Porro quando ex manifestatione talis peccati, aut circumstantiæ non sequitur mors, publica infamia, aut aliud grave malum, sed sola duntaxat infamia occulta tertiæ personæ complicitis, an tunc possit, aut debeat peccatum tale in Confessione reticeri, dubium, & controversum est inter DD. Ubi,

Prima multorum sententia docet, tacendam esse circumstantiam illam, ex qua persona complicitis

plicis aliàs cognosceretur, atque adeò non posse licitè in Confessione manifestari differentiam specificam peccati, si ex illa Confessarius veniat in notitiam complicitis. Ita Navarr. c. 7. *Præp. dub. 6.* Marfilii, Armill. Can. Valent. Villalob. Medin. Ledesm. Lopez, aliique, quos refert, & sequitur Diana 1. tom. tr. de circumst. aggrav. R. 49. & tom. 2. tr. 4. de Sacram. R. 54. Horum ratio potissima est; quia jus positivum cedere debet juri naturali: atqui integritas Confessionis provenit ex jure positivo; obligatio verò non infamandi alterum ex jure naturali: ergo hujus major ratio habenda est, quàm illius, adeoque omitteendam esse confessionem talis peccati, seu circumstantiæ, eamque differendam, donec talis peccati circumstantia specifica citra ullam complicitis infamationem in alia Confessione manifestari possit.

200 Secunda sententia tenet, posse, & debere pœnitentem eo casu integrè confiteri tale peccatum non obstante infamia complicitis, quam apud Confessarium incurrit, quando scilicet præter hujus infamationem apud Confessarium nullum aliud grave damnum timendum est, & urgente confessionis necessitate aliter nunc peccatum tuum confiteri nequeas. Ita S. Th. *opuscul. 12. q. 6. & 4. dist. 16. q. 3. a. 2. quæstionc. 5. ubi si potest,*

inquit, *speciem peccati confiteri, non innorendo personam, cum qua peccavit, peccat eam exprimendo; si verò speciem peccati exprimere non possit, nisi exprimendo personam, cum qua peccavit, necesse est, ut exprimendo speciem peccati exprimat personam.* S. Bernard. verò in formula honestæ vitæ ita ait: *De nullo sinistrè loquaris, nisi in Confessione, & hoc ubi non potes aliter manifestare peccatum tuum.* Idem sentiunt Suarez D. 34. S. 2. n. 1. Lugo D. 16. S. 7. Valq. q. 91. a. 2. dub. 3. n. 1. Coninch D. 7. dub. 9. n. 88. Henricq. l. 2. c. 9. n. 3. & 5. Alenf. Sotus Durand. Palud. Adrian. Sylvest. Tolet. Rebell. Reginald. Gabr. Less. Malder. aliique complures apud citt. Lug. Dianam, Ills. tr. 6. D. 6. 4. a. 8. & Tann. D. 6. q. 7. Ratio potissima petitur ex ipsa hujus Sacramenti institutione; ubi Christus voluit fideles integrè deferre sua peccata ad Sacerdotes tanquam ad Judices, tam quoad speciem, quàm quoad numerum, & hoc quidem non obstante infamia, quæ ex ipsa Confessione oritur, utpote confessioni intrinseca, cum nequeat homo obligari ad manifestanda crimina occulta, quin hoc ipso obligetur ad subeundam propriam infamiam apud Confessarium, quod malum voluit Christus ut homo subiret propter maximum bonum, & commodum, quod secum affert hoc Sacramentum, & integra peccatorum omnium manifesta-

tio: ergo sicut propter hoc maximum bonum obligavit Christus poenitentem ad manifestanda sua crimina etiam cum infamia propria; utpote intrinseca Confessione; sic ob idem bonum obligavit ad permittendam infamiam complicitis, utpote quæ necessario etiam oritur ex ipsa Confessione integra facta tali Sacerdoti, sicut oritur amissio propriæ famæ ex ejusdem peccati manifestatione; atque adeo sicut non potest poenitens celare suum peccatum ad vitandum damnum proprium, ita neque ad evitandum alienum, præfertim cum strictius jus habeat ad propriam famam tuendam, quàm alienam: Unde non est paritas cum casu, quo si tota malitia peccati aperiatur, prudenter times illud fore tertio revelandum, ubi ab integritate Confessionis excusaris. Ratio disparitatis est, quia unum incommodum est Confessionis intrinsecum; alterum extrinsecum; violatio enim sigilli, quæ prudenter timetur futura, provenit ab extrinseco, ex ipsa nempe malitia, vel imprudentia Confessarii. Contra verò infamatio Complicitis, non minùs quàm infamatio poenitentis, oritur ex ipsa natura Confessionis integræ, cum nequeat tota malitia specifica peccati exprimi, absque eo, quòd Complex innotescat Confessario. Conf. ex eo, quia Complex videtur jus suum ad famam amisisse per ipsum peccatum tecum patratum; ut

notat Tambur. *rr. 2, de 2. Eccl. præcept. n. 5.* quia sciebat, te Christianum esse, & ad Confessionem accessurum, nec posse te integrè confiteri, nisi manifestando peccatum suum, & tamen tecum peccare voluit, ulroque consensit.

P. 2. Quia Lex naturalis servandi famam alterius illam non obligat in quocunque casu, sed tantum tunc, quando non adest rationabilis causa, vel nisi præponderet aliud notabiliter majus damnum; ita ex communi DD. sententia potes viro prudenti secretum servaturo pandere crimen alterius occultum, ut obtineas ab illo necessarium consilium in re gravis momenti: sic in judicio legitimo rogatus potes manifestare Complicem ob bonum commune Reipublicæ &c. atqui in casu posito adest rationabilis, & justa causa manifestandi complicitem, tum ut servetur universim integritas Confessionis, quæ cedit in maximam reverentiam sacramenti; tum ut Confessarius exactè, & accuratè fungi possit officio Judicis, Consiliiarii, & Medici, quod non minus est bonum, quàm bonum privati hominis consilium petentis; tum ne poenitens non sine magna sapè molestia bis confiteri cogatur idem peccatum, semel scilicet nunc absque circumstantia manifestativa Complicitis, & iterum postea, quando absque illo peri-

periculo confiteri potest; Complex verò minus illicitum habeat ad peccandum, si sciat totum delictum in sacro Tribunali manifestatum iri; tum denique, quia sic longè communiùs judicant DD. ex quorum sensu maximè pendet, quanam causa censeatur rationalis, & sufficiens; quibus proin bonis tantillum illud incommodum complicitis, præsertim ejus culpa causatum, nequaquam præponderat; cum ipse etiam pœnitens eandem ob causam similem jacturam existimationis, & famæ apud Confessarium complicitis negligere teneatur. Ex quibus constat, argumentum adversariorum in oppositum supra relatum non fore efficax, & convincens. Unde dicendum est tanquam communiùs, & longè probabiliùs in posito casu licitam esse complicitis manifestationem, & hoc ipso etiam debitam, ut censent plerique hujus sententiæ Patroni; quia omnis causa, quæ nos excusat ab integritate Confessionis, reduci solet à DD. ad impotentiam physicam, aut moralem: atqui nec datur impotentia physica, nec moralis, si licitè potes Complicem manifestare. Præterea quando lex est certa, & exemptio tantum dubia, standum est lege certa; in posito autem casu lex integræ Confessionis est certa; exemptio verò propter infamationem Complicitis est valde dubia, & incerta: ergo. Unde

Vasq. l. c. ait, concessa priori doctrina, hanc posteriorem certam esse, quòd scilicet Complex debeat in eo casu manifestari. Dixi tamen supra, si pœnitens aliter tunc confiteri nequeat; quia si commodè potest Confessionem in aliud tempus differre, vel nancisci alium Sacerdotem, cui ipse confiteatur, & cui Complex sit ignotus, utique vitari debet infamatio Complicitis, ut omnes farentur, teste Suarezio l. c. quia non apparet, unde tunc proveniat tibi jus in alterius famam, ut colligitur ex supra dictis, patetque ex iis, quæ alibi fusiùs hac de re dicta sunt in libello de Confess. & Commun.

Ad 2. Q. R. Cum communi 201
per se repetendas esse Confessiones Simplificianus, ut patet ex alibi dictis. Ratio desumitur ex Concilio Tridentino, quod *Sess. 14. c. 5. & 7.* requirit Confessionem omnium mortalium tam quoad speciem, quàm quoad numerum: ergo licet Simplificianus ex ignorantia inculcata validè hactenus fuerit absolutus, non expresso numero, semper tamen manet obligatio numerum explicandi, ubi ejus necessitatem intellexerit v. gr. in Confessione, Concione, Catechismo &c. Nihilominus non teneri Confessarium imponere Simplificiano repetitionem Confessionum, in quibus numerus non fuit expressus, probabiliter censent.

D 3

Henriq.